

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΝ ΕΛΒΕΤΙΑΙ ΑΛΕΞΙΒΡΟΧΙΟΝ

Τὸ πρῶτον ἐν Ἑλβετῇ ἀλεξιβρόχιον ἐφάνη ἐν Ἑριζῳ, κωμοπόλει τῆς Ἀππενζέλης, ἐστάλη δ' ἐκ Παρισίων εἰς ἔμπορόν τινα, Τάννερ καλούμενον, ὃν ἑνὸς τῶν φίλων καὶ ἀνταποκριτῶν του. Ἦτο πελώριον μηχανήμα δι' εὐρείας περιβεβλημένον λωρίδος, κινήσαν τὴν γενικὴν ἐκπληξιν τῶν ἀπλοϊκῶν κατοίκων, διότι οὐδὲν παρόμοιον εἶχον τέως ἰδεῖν, τὸ ἐπινώμασταν δὲ στέγην κατὰ τῆς βροχίας.

Ὁ κτήτωρ τοῦ πολυτίμου τούτου ἀλεξιβροχίου ἠθέλησε νὰ φανῇ πολὺ ἀδρόφρων πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς Ἑριζῳ. Οὕτω λοιπὸν τὴν κυριακὴν, ὅσας αἱ καὶ οἱ καιρὸς ἦτο βροχερὸς, ὁ ὑπηρετὴς τοῦ κυρίου Τάννερ, φορῶν τὰ καλλίτερά του ἐνδύματα, ἐπορεύετο σοβαρῶς καὶ μεμετρημένῳ βήματι καὶ παρελάμβανεν ἀπὸ τῆς κατοικίας του τὸν τοπάρχον (landmman), ὃν συνώδευσεν ἄχρι τῆς ἐκκλησίας, κρατῶν μετ' ἀξιοπρεπείας διὰ τῆς ῥωμαλέας του χειρὸς τὴν ὀγκωδὴ λαβὴν τῆς προστατευτικῆς στέγης. Πλήθος πάντοτε συνωστίζεται, ὅπως τοὺς ἰδῶσι διαβαίνοντας. Ἐπειτα ἤρχετο ἡ σειρὰ τοῦ ἐπισκόπου, ὃν παρελάμβανεν ἐπίσης ἀπὸ τοῦ οἰκῆματός του καὶ συνώδευσεν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εἰς τὸν ναὸν, μεθ' ὅλα δὲ ταῦτα τὰ ἀναβοκαταιβάσματα ἐπέτρπε τέλος καὶ εἰς ἑαυτὸν ὁ γενναῖος ἰδιοκτήτης τὴν χρῆσιν τῆς περιουσίας του.

Ἡ νέα ἐφεύρεσις ἐπὶ πολλὰς ἐβδომάδας ἦτο τὸ ἀντικείμενον ὅλων τῶν συνδιαλέξεων, καὶ δὲν ἔλειψαν φρόνιμοι ἄνθρωποι σείοντες τὴν κεφαλὴν των καὶ ἐκφράζοντες φόβους περὶ τῶν ἡθῶν τοῦ τόπου καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς κοινωνίας, ἀφ' οὗ, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ πολιτισμοῦ, ἀπῆλθον ἀπὸ τοῦ σώματος αὐτῶν τὸ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ καταπεμπόμενον ὕδωρ.

Καὶ ὅμως μεθ' ὅλα τὰ ἀλεξιβρόχια ἡ Ἑριζῳ εἶνε σήμερον μίαν τῶν μάλλον ἀκμαζουσῶν κωμοπόλεων τῆς θελκτικῆς Ἀππενζέλης, ἥτις καίτοι ἀφοσιωθείσα εἰς τὴν βιομηχανίαν, διεφύλαξεν οὐδὲν ἥττον, ὑπὲρ πάντων ἄλλην, τ' ἀρχαῖα, ἀφελῆ, ἀγνά καὶ σχεδὸν πατριαρχικὰ ἥθη της.

*

ΠΑΥΣΙΜΟΝ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

Πλὴν τῶν ἄλλων αὐτῆς κατορθωμάτων ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη εὖτε τελευταίως τρόπον, δι' οὗ δύναται νὰ πλύνῃ τὸν στόμαχον τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἂν ἦτο ἀπλοῦν ὕψισμα, καὶ νὰ τὸν καθιστῇ ὅσον ἤθελέ τις ἐπιθυμῇ καθαρόν. Ὁ τρόπος οὗτος, ἀπλούστατος ἄμα καὶ ἀκίνδυνος, εἶνε ὁ ἐπόμενος· Λειοτάτην ἐκ καουτσούκ σύριγγα, μήκους 1 1/2 μ., διαμέτρου δὲ 10—12 ὑποχιλιομέτρων, προσαρμόζομεν εἰς ὕψινον χωνίον χωρητικότητος 500 περίπου γραμμαρίων. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς κρατοῦμεν τὸ χωνίον, ἐνῶ διὰ τῆς δεξιᾶς εἰσάγομεν εἰς τὸν φάρυγγα τὸ ἐλεῦθε-

ρον τῆς σύριγγος ἄκρον ἀλειμμένον διὰ γλυκερίνης. Εἶτα ὠθοῦμεν ἡπίως τὴν σύριγγα μέχρις εἰσδύσεως τοῦ τρίτου αὐτῆς, ἐνῶ συγχρόνως παραγέλλεται ὁ ἄρρωστος νὰ ἐκτελῇ τοιαύτας κινήσεις καταπόσεως, ὥστε ἤθελε νὰ καταπῇ μακρὸν μακρόνιον. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὕψομεν τὸ χωνίον ὑπεράνω τῆς τοῦ πάσχοντος κεφαλῆς καὶ ῥίπτομεν ἐν αὐτῷ τὸ διὰ τὴν πλυσίν τοῦ στομάχου ὠρισμένον ῥευστόν.

Τῆς σύριγγος οὕτω πληρωθείσης μέχρι τοῦ λαίμου τοῦ χωνίου, ἀφίνομεν τὸ ὄργανον ἐν τῇ θέσει ταύτῃ στιγμᾶς τινας, εἶτα δὲ στρέφομεν τὸ χωνίον τόσον πρὸς τὰ κάτω, ὥστε νὰ ἀντιστοιχῇ ὀλίγον κατωτέρω τῆς στομαχικῆς χώρας τοῦ ἄρρωστου. Τότε ἡ ἐκ καουτσούκ σύριγγς λειτουργοῦσα ὡς σίφων παρέχει διέξοδον εἰς ῥευστόν ἐνέχον βλέννας καὶ τροφῶν λείψανα. Μετὰ ἐπανειλημμένας τοιαύτας διεκπλύσεις τὸ ἐκκενούμενον ὕγρον εἶνε διαφανεστάτον.

Πιστεύεται ὅτι ταχέως οἱ πάσχοντες θὰ ἐξοικειωθῶσιν ἐπὶ τοσοῦτον πρὸς τὴν εἰρημένην μέθοδον, ὥστε νὰ πλύνωσι τὸν στόμαχόν των μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας, μεθ' ἧς νίπτουσι νῦν τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπον.

**

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἰερεὺς συνώδευσεν κατάδικον εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς. Ὅτε ἔφθασαν ἐμπρὸς τοῦ ἱκνώματος, ὁ ἱερεὺς ἐν τῷ ζήλῳ αὐτοῦ τοῦ νὰ παρηγορήσῃ τὸν κατάδικον διὰ τὸ ἐπικείμενον φοβερὸν τέλος·

— Ἐλα, παιδί μου, λέγει πρὸς αὐτόν, θάρρος . . ὀλίγο θάρρος ἀκόμη. Δὲν εἶνε παρὰ μίαν στιγμὴν μόνον. . . Αὖριον οὔτε θὰ τὸ θυμᾶσαι κἄν.

* *

Προχθὲς ἐν τινι αἰθούσῃ λόγος ἐγένετο περὶ τινος νέου ἀπόντος, ὅστις κατὰ σπανίαν σύμπτωσιν δὲν ἐκακολογεῖτο.

Μία μόνη ἐκ τῶν κυριῶν ἔλεγεν ὅτι δὲν εἴμποροῦσε νὰ τὸν ὑποφέρῃ.

— Ἐν τούτοις εἶνε καλὸς νέος, εἶπέ τις.

— Δὲν λέγω ὅχι, ἀλλὰ . . .

— Μήπως σὰς προσέβαλε ποτέ;

— Ποτέ.

— Μὰ λοιπόν;

— Ἦτον μίαν φορὰ παρὼν ὅπου μοῦ ἐξέφυγε μίαν ἀνοησίαν, καὶ δὲν εἴμπορῶ νὰ τοῦ τὸ συγχωρήσω.

* *

Σκέψεις Ἀλεξάνδρου Δουμά υἱοῦ:

Τὴν γυναικα δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐπιχειρῇ τις νὰ καταπείσῃ διὰ τῆς λογικῆς, ἀλλὰ διὰ τῆς συγκινήσεως.

Ὁ Θεὸς θὰ ἦτο παράλογος καὶ ὑπερμέτρως σκληρὸς, ἐὰν, ἀφοῦ ἔλαμε τὴν ζωὴν ὅποιαν εἶνε, δὲν ἔκαμνε καὶ τὸν θάνατον.

* Η κυρία * Ν, καλλονῆς λίαν μετρίως, ἦν ὁμῶς ἡγάπα νὰ μεγαλοποιῇ καθ' ἑαυτὴν, ἀκούσασα ἡμέραν τινὰ τὸν ἱεροκήρυκα νὰ καταφέρεται σφοδρῶς κατὰ τοῦ ἐγωῦσμου, τὸν ἠρώτησεν ἂν ἦτον ἀμαρτία ὅτι καὶ αὕτη ὑπερηφανεύετο διὰ τὸ κάλλος τῆς.

— "Ὁχι, παιδί μου, εἶπε πονηρῶς ὁ ἱερεὺς, ἀμαρτία δὲν εἶνε, ἀλλ' ὁ μόνον εἶνε.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Η ὁργὴ καὶ αὕτη ἡ μάλλον δικαία, κατακλύνεται πάρκατα, ὅταν ἀναλογισθῶμεν ὅτι ὁ καθ' οὗ ὀργιζόμεθα εἶνε δυστυχής. "Ὅ, τι ἡ βροχὴ εἰς τὸ πῦρ, τοῦτο ἡ εὐσπλαγχνία εἰς τὴν ὁργήν. Συμβουλεύω τὸν μὴ θέλοντα νὰ ἔχῃ τύψεις συνειδότος, ὅταν ἀποφασίξῃ νὰ ἐκδικηθῇ σκληρῶς ὕβριν ἥτις τῷ προσεγένετο, νὰ παραστήσῃ εἰς τὸν νοῦν τοῦ ὑπὸ ζῶντ' ἡρώματα τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐκδικητέως του, νὰ φαντασθῇ τὸ θυμὸν τοῦ ὑπὸ τοὺς φυσικοὺς καὶ ἠθικοὺς πόνους, ἀγωνιζόμενον κατὰ τῆς δυστυχίας καὶ τῆς ἀνάγκης, καὶ νὰ εἴπῃ — ἰδοὺ τὸ ἔργον μου. Μόνον ἡ σκέψις αὕτη δύναται νὰ καταπραῖνῃ τὴν ὁργήν. (Scho-penhauer).

* * * Η ἀξία ἡμῶν θὰ ἦτο πλειότερα ἂν ἐφαινόμεθα ὅποιοι πράγματι εἴμεθα ἀντὶ νὰ ζητῶμεν νὰ φαينώμεθα ὅποιοι δὲν εἴμεθα.

* * * Ὁ πλοῦτος ἔχει σχέτιν πρὸς τὴν ἀρετὴν οἷον τὰ πολεμεφρόδι' πρὸς τὸν στρατόν· ταῦτα ἀληθῶς εἰσὶν ἀναγκαιότατα, ἀλλ' ἐμποδίζουσι τὴν πορείαν καὶ ἐνίοτε ἐνεκα αὐτῶν ἀπόλλυται ἡ εὐκαιρία τῆς νίκης.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον ἐπλουτίσθη ἐσχάτως διὰ πολυτίμου συλλογῆς μυιοτροχιλίων (oiseaux mouches), ἣν ἐκληροδότησεν αὐτῷ ὁ σοφὸς ὀρνιθολόγος Ἰωάννης Γούλδ. Ἡ συλλογὴ αὕτη περιέχει δύο περίπου χιλιάδας τῶν πτηνῶν τούτων, τῶν μικροτάτων, ἅμα δὲ καὶ λαμπροτάτων, ὡς ἐκ τῶν θαυμασιῶν χρωμάτων, τὰ ποῖα κοσμοῦσι τὴν κεφαλὴν αὐτῶν καὶ τὸ στέρνον. Ἐτοποθετήθησαν ἤδη ἐντὸς ὑαλινῶν σκευοθηκῶν ἐν τῇ ἀνατολικῇ στοᾷ τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου, ὅπου τὸ κοινὸν δύναται νὰ θαυμάσῃ αὐτά.

Γνωστὸν εἶνε πόσον δυσκόλως συλλαμβάνονται οἱ μυιοτρόχιλοι καὶ τὰ κολίβρια χωρὶς νὰ φθαρῶσι τὰ πτερά των· τὸ ἐλάχιστον μολύβδινον σφαιρίδιον τὰ καταστρέφει. Πρὸς σύλληψιν αὐτῶν γίνεται συνήθως χρῆσις μικρῶν δικτύων ἢ ῥίπτεται ἐπ' αὐτῶν ὕδωρ ἢ ἄμμος, ὅπως ζαλισθῶσιν, ἡ δὲ θήρα αὕτη μεγίστην ἀπαιτεῖ δεξιότητα καὶ ὑπομονήν. Ἀλισκόμενα ταχέως ἀποθνήσκουσι, καίτοι διδομένου αὐτοῖς μέλιτος ἢ σιταίου ἢ οἰσodήποτε ἄλλης τροφῆς καταλλήλου.

Ἡ συλλογὴ Γούλδ περιλαμβάνει πάντα τὰ

γνωστὰ εἶδη, ἰδίως δὲ τὰ τῆς Βρασιλίας, τῆς Γουιάνης, τῆς Περουβίας, τῆς Χιλῆς καὶ τῆς Παράγουάης εἰς πλεόν των πενήκοντα ἀνερχόμενα, ἐν οἷς καὶ ὁ τεφρόχρουν ἔχων τὴν κοιλίαν καὶ πρασινόχρουν τὴν κεφαλὴν μυιοτρόχιλος, ὁ καὶ μικρότερος πάντων. Τούτου τὸ σῶμα δὲν εἶνε μεγαλύτερον τῆς μελίττης, τὸ δ' ὀλικὸν μήκος δὲν ὑπερβαίνει τὰ 6 ὑπεκατόμετρα.

Ἀξιοσημείωτοι εἶνε οἱ ἔχοντες μακράν οὐράν μελανὴν ἢ χρυτὴν, πρασίνην καὶ κυανὴν ἢ χαλυβόχρουν, ὁ λυχνίτης, ὁ λορωτὸς, ὁ πορφυροῦς καὶ ἄλλοι τινὲς μετέχοντες τῆς λαμπρότητος τῶν πολυτίμων λίθων.

Ἰπάρχουσιν ἐν τῇ συλλογῇ καὶ δείγματα τοῦ ἐν Χιλῇ εὐρισκομένου γίγαντος τῶν μυιοτροχιλίων· οὗτος ἔχει μήκος 22 ὑπεκατομέτρων καὶ ἀποτελεῖ τὸ μεγαλύτερον εἶδος τοῦ γένους τούτου, ἐλαττοῦται ὅμως κατὰ τὴν τῶν χρωμάτων ποιότητα καὶ ὠριότητα.

Τῶν κολιβριῶν ὑπάρχουσι πάντα τὰ εἶδη, τὰ τροπικά, οἱ Καρχηδόνιοι, τὰ βοδόλαιμα, τὰ ἰοσυρα καὶ πληθὺς ἄλλων, αἱ ἡ φύσις ἐλόσμησε διὰ πτερῶν περιλαμπῶν ὡς ἀκτῖνας φωτός.

Μία τῶν θηκῶν περιέχει φωλεάς, ὡς ἡμῖς κελευρος καρύου τὸ μέγεθος· εἶνε δὲ κατεσκευασμένη ἐκ βάμβικος καὶ μεταξοῦ ὕλων ἐξ ἀνθέων προερχομένων, καὶ ἔχουσιν ἐξωτερικῶς ἐπίστυμα κόμμιος.

Αἱ φωλαὶ αὗται ἐξήρτηνται, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἀπὸ φύλλων ἢ κλαδίσκων πορτοκαλεῶν, λεμονεῶν καὶ ροιῶν. Τὰ ὡς εἶναι μικρότερα τῶν πύλων.

Ἐν τῇ διαθήκῃ αὐτοῦ ὁ Ἰωάννης Γούλδ προσέφερεν εἰς τοὺς ἐπιτρόπους τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου τὴν περίεργον ταύτην συλλογὴν, πρὸς δὲ καὶ 3800 δέρματα μυιοτροχιλίων καὶ 6000 δέρματα ἄλλα διάφορα ἀντὶ 75,000 φράγκων. Ἡ προσφορὰ ἐγένετο πάραυτα δεκτὴ, τὸ δὲ ποσὸν τοῦτο ἐπληρώθη πρὸς τοῦ ταμείου τοῦ κράτους, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κυβερνήτης τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν προσέτεινε διπλασίαν τιμὴν εἰς τοὺς ἐκτελεστάς τῆς διαθήκης.

Ἡ Ἐφημερίς τῆς Φραγκφόρτης δημοσιεύει περιέργους εἰδήσεις περὶ τῆς ἐν τῇ κεντρικῇ Ἀσίᾳ χώρας Θιβέτ, τὰς ὁποίας κοινοποιεῖ πρὸς αὐτὴν αὐστριακὸς περιηγητὴς, ἐπισκεφθεὶς πρό τινας τὴν χώραν ταύτην.

Οἱ ἐν χρήσει γεωγραφικοὶ χάρται, λέγει οὗτος, εἰσὶν ὥστεπιτοπλεῖστον ἀνακριβεῖς ὅσον ἀφορᾷ τὸ Θιβέτ, καθόσον φαίνεται ὅτι μάλλον ἐκ πληροφοριῶν καὶ παραδόσεων καταρτίσθησαν ἢ ἐξ ἐπιστημονικῆς ἐρευνῆς καὶ ἐργασίας. Ἐπίσης μέχρι πρὸ μικροῦ ὑπερρούμεθα σχεδὸν εἰδήσεων περὶ τῆς ἱστορίας τῆς ἐν λόγῳ χώρας. Τὸ Θιβέτ εἶνε αὐτὸ τοῦτο χώρα ἱερῶν. Ἐν αὐτῷ ἡ ἀναλογία τῶν ἱερῶν πρὸς τοὺς κατοίκους εἶνε δύο πρὸς τρεῖς, ἡ δὲ ἰσχὺς τῶν ἱερωμένων τάξεων εἶνε ἀπεριόριστος. Εἰ καὶ τὸ Θιβέτ εἶνε ὑπὸ τὴν ἐπικυρίαν